

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžso/53/2015
Identifikačné číslo spisu: 4014200543
Dátum vydania rozhodnutia: 29.03.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:4014200543.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členov senátu Mgr. Viliama Pohančenika a JUDr. Judity Kokolevskej, v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XY, bytom B., zastúpenou Advokátskou kanceláriou JUDr. CIMRÁK s.r.o., Štefánikova 7, Nitra, proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, Špitálska 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 16.05.2014, č. UPS/US1/SSVODPC/BEZ/2014/17274, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/103/2014-27 zo dňa 25.02.2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/103/2014-27 zo dňa 25.02.2015 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. UPS/US1/SSVODPC/BEZ/2014/17274 zo dňa 16.05.2014 z r u š u j e a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňu náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 518,76 eur na účet jej právneho zástupcu v lehote 30 dní od doručenia tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre napadnutým rozsudkom č. k. 11S/103/2014-27 zo dňa 25.02.2015 zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 16.05.2014 č. UPS/US1/SSVODPC/BEZ/2014/17274 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie žalovaného“), ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Topoľčany č. TO1/RPČ/SOC/2013/21558 zo dňa 10.01.2013 o odňatí parkovacieho preukazu žalobkyňi a uložení povinnosti vrátiť tento preukaz do 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. Neúspešnej žalobkyňi nepriznal právo na náhradu trov konania. Poukázal na to, že napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu veci. Aj napriek tomu, že miera funkčnej poruchy žalobkyne je 50%, nie je odkázaná na individuálnu prepravu, nakoľko s poukazom na predložené lekárske nálezy je schopná samostatnej chôdze, je schopná premiestniť sa k prostriedkom hromadnej dopravy osôb a k prostriedku železničnej dopravy a späť, je schopná do nich nastupovať a vystupovať z nich, udržať sa v nich, a to na rovnakom základe s ostatnými fyzickými osobami a pri rešpektovaní jej prirodzenej dôstojnosti. Dôvodom takéhoto posúdenia bol kardiologický

nález zo dňa 13.04.2012, z ktorého vyplýva, že došlo k zmene rozhodných skutočností pre trvanie nároku žalobkyne na parkovací preukaz. Vzhľadom na to, že žalobkyňa podľa lekárskeho posudku zo dňa 14.12.2012 a komplexného posudku zo dňa 04.01.2013, vypracovaného v súvislosti s jej žiadosťou o priznanie peňažného príspevku na kúpu osobného motorového vozidla, nie je odkázaná na individuálnu prepravu, bolo potrebné rozhodnúť o odňatí parkovacieho preukazu. Krajský súd tiež uviedol, že posudkový lekár v odvolacom konaní posudzoval žalobkyňou predložené odborné nálezy a za najzávažnejší z nich považoval onkologický nález (tumor prsnej žľazy), pričom mieru funkčnej poruchy opätovne stanovil na 50%. Zmenu posúdenia rozhodujúceho zdravotného postihnutia posudkový lekár žalovaného v lekárskom posudku zo dňa 20.05.2013 aj riadne zdôvodnil. Krajský súd dospel k záveru, že zdravotný stav žalobkyne bol náležite posúdený, nakoľko táto sa považuje za občana s ťažkým zdravotným postihnutím, ale nie je odkázaná na individuálnu prepravu. Posudkoví lekári posudzujúci zdravotný stav žalobkyne mohli vychádzať len z ňou predložených odborných náleзов, pričom nemali pochybnosti o správnosti diagnostických záverov. Na tejto skutočnosti nič nemení ani to, že posudkový lekár žiadal odborného lekára (psychiatra) o vyjadrenie sa k možnosti žalobkyne pracovať ako obchodná zástupkyňa a k vedeniu motorového vozidla v súvislosti s popisovanou sociálnou fóbiou, strachom z ľudí a kolapsovými stavmi. Komplexné posudky a lekárske posudky vyhotovené v konaní boli podložené aj obsahom pripojenej zdravotnej dokumentácie a o vecnej správnosti a odbornej úrovni ich záverov nemal krajský súd pochybnosti. V súvislosti s námietkami žalobkyne ohľadne preukázaného zdravotného postihnutia (psychiatrickej diagnóze) a neschopnosti cestovať prostriedkami hromadnej prepravy, poukázal na § 11 ods. 6, 8, 9 zákona č. 447/2008 Z.z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj len „zákon č. 447/2008 Z.z.“). Posudkový lekár nemal pochybnosti o správnosti diagnostického záveru vyplývajúceho z psychiatrických vyšetrení, nakoľko diagnostický záver v týchto odborných náleзоch je rovnaký, a preto postupoval podľa § 11 ods. 9 zákona č. 447/2008 Z.z. a posúdenie vykonal bez prítomnosti žalobkyne. Pokiaľ žalobkyňa poukázala na rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžso/2/2012 a 1Sžso/36/2010, krajský súd uviedol, že v týchto rozsudkoch bola riešená iná problematika a nemožno ich v predmetnej veci aplikovať.

Proti rozsudku krajského súdu podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa s návrhom, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného č. UPS/US1/SSVODPC/BEZ/2014/17274 zo dňa 16.05.2014 zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Alternatívne navrhovala zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť krajskému súdu. Poukázala na to, že pri posudzovaní jej zdravotného stavu došlo k rozporom medzi odbornými lekáorskými náleзоmi a obsahom komplexného posudku, resp. obsahom napadnutého rozhodnutia žalovaného. Z predmetného posudku, ako aj z napadnutého rozhodnutia žalovaného totiž vyplýva, že posudkový lekár spochybňuje odborné závery MUDr. S. a jej nález dokonca považuje za účelový. Žalovaný pritom neobjasnil dôvody, prečo takýto postup posudkového lekára považoval za súladný so zákonom. Pokiaľ žalovaný argumentuje absenciou prejavov sociálnej fobie v náleze MUDr. S., takéto vyjadrenia naznačujú, že lekárske nález považuje za nekompletný, čo by zakladalo povinnosť posudkového lekára požiadať o jeho kompletizáciu, čo sa nestalo. Posudkový lekár v žiadosti o kompletizáciu žiadal iba o opätovné psychiatrické vyšetrenie k otázke potreby motorového vozidla a strachu medzi ľuďmi s ohľadom na možnosť vykonávania práce obchodnej zástupkyne. Žalobkyňa mala za to, že pokiaľ vznikol rozpor medzi závermi posudkového a ošetrojúceho lekára, mali správne orgány v záujme riadneho zistenia skutkového stavu nariadiť znalecké dokazovanie alebo minimálne mali nariadiť preskúmanie jej zdravotného stavu v prítomnosti lekára so špecializáciou v príslušnom odbore. Najvyšší súd SR pritom opakovane odmietol názor, že odborní lekári nie sú oprávnení vysloviť názor na druh a spôsob kompenzácie z hľadiska svojej zdravotníckej špecializácie (napr. rozhodnutia sp. zn. 1Sžso/34/2010, 1Sžso/32/2013). Naopak, najvyšší súd poukazuje na dôležitú úlohu odborných správ odborných lekárov s odporúčajúcimi závermi, ktoré však žalovaný v napadnutom rozhodnutí neakceptoval a ani sa s nimi nevysporiadal. Žalovaný iba prevzal závery posudkového lekára, kým záver krajského súdu o nespochybnení diagnostických záverov MUDr. S. posudkovým lekárom nenachádza oporu vo vykonanom dokazovaní. Je dôležité uvedomiť si, že práve odborný lekár vyšetruje pacienta a určuje jeho diagnózu, ktorú zapíše do lekárskeho náleзу. Aj keď posudkový lekár hodnotí odkázanosť na určitú formu kompenzácie, nemôže ignorovať vyjadrenia odborného lekára. Uvedené platí o to viac, ak posudkový lekár žalobkyňu nevyšetрил a jej zdravotný stav

neposudzoval v prítomnosti lekára so špecializáciou v príslušnom odbore. Posudkový lekár a žalovaný opomenuli náležite zohľadniť dôvod odkázanosti uvedený v § 14 ods. 6 písm. c/ zákona č. 447/2008 Z.z. Obaja disponovali informáciami o zdravotnom stave žalobkyne a je im známe, že sa lieči na rakovinu, ako aj na ďalšie vážne ochorenia močového, pohybového a srdcového ústrojenstva. Napriek tomu sa vôbec nezaoberali dôvodmi jej sociálnej fóbie, ani tým, či je schopná zvládať cestovanie hromadnou dopravou pri rešpektovaní jej prirodzenej dôstojnosti. Prvostupňový správny orgán sa riadne nezaoberal námietkami žalobkyne ohľadom posúdenia jej zdravotného stavu a nevykonával žiadne úkony smerujúce k odstráneniu rozporov medzi názormi odborného a posudkového lekára. Pokiaľ ju krajský súd o tejto skutkovej otázke nevypočul, jeho rozhodnutie vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu. Rozporné lekárske závery mali aj prvostupňový správny orgán viesť k vypočítaniu žalobkyne ohľadom spôsobu vyšetrenia jej zdravotného stavu a jej subjektívnych ťažkostí. Žalobkyňa tiež nesúhlasila so záverom krajského súdu ohľadom nemožnosti aplikácie ňou uvádzanej judikatúry najvyššieho súdu, nakoľko sa týka výkladu príslušných ustanovení zákona č. 447/2008 Z.z. Podstatné je primárne to, či je odklonenie sa od záverov odborného lekára vecne správne a či má oporu vo vykonanom dokazovaní. V prejednávanej veci však skutočný stav nebol dostatočne zistený z dôvodu neodstránenia vyššie uvedených rozporov.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že vychádzal z lekárskeho nálezov MUDr. S., pričom v záujme dostatočného zistenia skutkového stavu veci si posudkový lekár prvostupňového správneho orgánu dňa 28.11.2012 vyžiadal od nej doplnenie lekárskeho nálezov. Na základe lekárskeho nálezov a nálezov uvedených v lekárskom posudku zo dňa 20.05.2013 posudkový lekár dospel k záveru, že žalobkyňa nie je odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, čo je podľa § 17 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z.z. základná podmienka na vyhotovenie parkovacieho preukazu. To znamená, že nebola objektívne potvrdená potreba vyhotovenia parkovacieho preukazu pre žalobkyňu. Okrem toho, žalovaný mal v ďalšom správnom konaní samotnou žalobkyňou za preukázané, že tento príspevok požaduje okrem iného z dôvodu, že navštevuje spoločenské akcie, kúpele, kúpaliská, ďalej na nákupy a na výkon práce obchodného zástupcu. K týmto skutočnostiam žalobkyňa v odvolaní proti rozsudku krajského súdu nezaujala žiadne stanovisko. Je nesporné, že pri takýchto aktivitách prichádza do styku s množstvom ľudí, pričom neuviedla, že by s tým mala problém. Vzhľadom na to, že odvolacie námietky sú v podstate zhodné s dôvodmi uvedenými v žalobe, sa žalovaný pridržiaval predchádzajúcich záverov a stotožnil sa s odôvodnením rozsudku krajského súdu, ktorý navrhol potvrdiť. Zastával názor, že pri vydaní napadnutého rozhodnutia vychádzal z dostatočne zisteného skutkového stavu veci a rozhodol správne. Záverom zdôraznil, že právomoc poskytovať fyzickým osobám s ťažkým zdravotným postihnutím kompenzačné prostriedky na zmiernenie dôsledkov ich ťažkého zdravotného postihnutia zveril zákonodarca posudkovým lekárom a nie odborným lekárom. Poskytnutie kompenzácie podľa zákona č. 447/2008 Z.z. je fakultatívnu pomocou a rozhodnutie o nej je vecou úvahy správneho orgánu.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej aj len „S.s.p.“). V zmysle § 492 ods. 2 S.s.p. odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na webovom sídle Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne je potrebné vyhovieť.

Podľa § 14 ods. 6 zákona č. 447/2008 Z.z., fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím je odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, ak nie je schopná na rovnakom základe s ostatnými fyzickými osobami a pri rešpektovaní jej prirodzenej dôstojnosti a) premiestniť sa k vozidlu verejnej hromadnej dopravy osôb a k prostriedku železničnej dopravy a späť; b) nastupovať do

vozidla verejnej hromadnej dopravy osôb a do prostriedku železničnej dopravy, udržať sa v ňom počas jazdy a vystupovať z vozidla verejnej hromadnej dopravy osôb a z prostriedku železničnej dopravy alebo c) zvládnuť z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia inú situáciu vo vozidle verejnej hromadnej dopravy osôb a v prostriedku železničnej dopravy najmä z dôvodu poruchy správania pri duševných ochoreniach, vertebrobasilárnej insuficiencie s ťažkými závratmi, straty dvoch končatín, kardiopulmonálnej nedostatočnosti ťažkého stupňa alebo ťažkej poruchy sfinkterov.

Podľa § 15 ods. 3 zákona č. 447/2008 Z.z., na účely parkovacieho preukazu pre fyzickú osobu so zdravotným postihnutím sa vypracúva len lekársky posudok podľa § 11 ods. 13 alebo § 11 ods. 15.

Podľa § 11 ods. 13 zákona č. 447/2008 Z.z., na účely parkovacieho preukazu lekársky posudok obsahuje mieru funkčnej poruchy, vyjadrenie, že ide o fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím, vyjadrenie, či fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím je odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom alebo či fyzická osoba má praktickú alebo úplnú slepotu oboch očí a termín opätovného posúdenia zdravotného stavu.

Podľa § 11 ods. 3 veta prvá zákona č. 447/2008 Z.z., pri výkone lekárskej posudkovej činnosti posudkový lekár vychádza z aktuálneho lekárskeho nálezu na účely kompenzácie, na účely preukazu, na účely parkovacieho preukazu, na účely posudzovania fyzickej schopnosti a psychickej schopnosti fyzickej osoby vykonávať opatrovanie a posudzovania fyzickej schopnosti a psychickej schopnosti fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím udeliť písomný súhlas podľa § 40 ods. 6, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z.z. fyzickej osobe s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorá je odkázaná podľa posudku na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom podľa § 14 ods. 6 alebo má praktickú slepotu alebo úplnú slepotu oboch očí, vyhotoví príslušný orgán parkovací preukaz na základe právoplatného rozhodnutia o parkovacom preukaze.

Podľa § 45 ods. 14 zákona č. 447/2008 Z.z., príslušný orgán rozhodne o odňatí preukazu alebo parkovacieho preukazu a o povinnosti vrátiť preukaz alebo parkovací preukaz, ak sa zistí, že fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím nespĺňa podmienky podľa § 17 ods. 1 na vyhotovenie preukazu alebo parkovacieho preukazu ustanovené týmto zákonom alebo preukaz alebo parkovací preukaz sa vyhotovil neprávom, ak sa zmenia skutočnosti rozhodujúce na trvanie nároku na preukaz alebo parkovací preukaz alebo fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím sa na písomnú výzvu príslušného orgánu nepodrobí vyšetreniu zdravotného stavu alebo sa nepodrobí posúdeniu zdravotného stavu alebo opätovnému posúdeniu zdravotného stavu, a bola na tento dôsledok v písomnej výzve upozornená. Fyzická osoba je povinná vrátiť preukaz alebo parkovací preukaz do 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o jeho odňatí.

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Pre posúdenie zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu je nevyhnutné, aby súd vychádzal z administratívneho spisu žalovaného správneho orgánu. Pod pojmom „spis žalovaného správneho orgánu“ sa rozumie úplný, žurnalizovaný a originálny spisový materiál správneho orgánu, vrátane originálu dokladov o doručení rozhodnutí (R 66/1998).

Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 6Sžf/84/2013 zo dňa 24.09.2014 konštatoval, že v prípade, že žalovaný správny orgán vôbec nepredloží svoj administratívny spis, prípadne predloží neúplný spis alebo len fotokópiu spisu, súd nemôže náležite preskúmať, či správny orgán postupoval a rozhodol v súlade alebo v rozpore so zákonom. Súdu v takom prípade chýbajú základné informácie o začatí správneho konania, prípadnom doplnení návrhu na začatie správneho konania, o priebehu dokazovania, označenie

skutočností, ktoré správny orgán považoval za relevantné pre rozhodnutie vo veci. Za takej situácie súd v správnom súdnictve nemôže posúdiť, či rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo zo správneho alebo nesprávneho posúdenia veci, či zistenie skutkového stavu žalovaným zodpovedá obsahu spisu, či je dostačujúce pre posúdenie veci.

Odvolací súd zistil, že k súdnemu prieskumu bol predložený neúplný administratívny spis a listinné dôkazy - lekárske posudky posudkovej lekárky prvostupňového správneho orgánu zo dňa 03.08.2010, na ktorý sa odvoláva napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj nálezy, na základe ktorých bol vydaný lekárske posudky zo dňa 03.08.2010, sa v spise nenachádzali. Z uvedeného dôvodu je napadnuté rozhodnutie žalovaného nepreskúmateľné.

Súd má pri preskúmaní rozhodnutia správneho orgánu nielen oprávnenie, ale najmä povinnosť, poznať všetky skutočnosti vyplývajúce z administratívneho spisu, pretože zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia alebo postupu správneho orgánu posudzuje z pohľadu skutkového stavu, ktorý existoval v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Vychádzajúc z vyššie uvedenej právnej úpravy povinnosťou správneho orgánu je rozhodnutie odôvodniť tak, aby jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom bolo zrejmé, z akých podkladov pri svojom rozhodovaní vychádzal, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie a z akých dôvodov, jasne a výstižne vysvetlil, akými úvahami sa riadil pri hodnotení skutkových a právnych okolností namietaných v konaní a aby odpovedal na najdôležitejšie otázky vo vzťahu k hmotnoprávnemu nároku, ktorý bol predmetom správneho konania.

Problematike týkajúcej sa povinnosti náležite odôvodniť rozhodnutie, venoval značnú pozornosť vo svojej judikatúre aj Ústavný súd SR (napr. v nálezoch sp. zn. I. ÚS 243/07, I. ÚS 114/08, III. ÚS 36/2010). Ústavný súd konštatoval, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa uskutočňuje v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu; jedným z týchto princípov, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je povinnosť súdov, ako aj orgánov verejnej správy svoje rozhodnutia odôvodniť v súlade so zákonnou úpravou. Z odôvodnenia totiž musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Povinnosť súdu ako aj orgánu verejnej správy je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť, pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Orgán štátnej moci by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia, dbať aj na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale aj spravodlivé a presvedčivé, odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné a je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania. Nedostatky odôvodnenia zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia.

Uvedenou problematikou sa už viackrát zaoberal aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj len „ESLP“) - napr. v rozhodnutí *Kraska c. Švajčiarsko* zo dňa 29.04.1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30, v ktorom konštatoval, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie.

Rovnako ESLP pripomína, že rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (*García Ruiz c. Španielsko* zo dňa 21.01.1999).

Judikatúra ESLP a ani Ústavného súdu SR pritom nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.

Vzhľadom na uvedené sa odvolaciemu súdu javí odôvodnenie napadnutého rozhodnutia žalovaného ako jednostranné a formalistické, a teda ako zjavne nezdôvodnené a tým aj nesúladne s právami podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Odvolací súd dospel k záveru, že z napadnutého rozhodnutia žalovaného nevyplýva správna úvaha, na základe ktorej správny orgán prijal svoj záver o potrebe odňatia parkovacieho preukazu, keď v odôvodnení rozhodnutia citujúc relevantnú právnu úpravu len konštatuje, že záväzným podkladom pre rozhodnutie bol lekársky posudok zo dňa 20.05.2013, na základe ktorého dospel k záveru, že žalobkyňa prestala spĺňať podmienky citovaných zákonných ustanovení na kompenzáciu k zmierneniu sociálnych dôsledkov jej ťažkého zdravotného postihnutia.

V prejednávanej veci boli podkladmi pre rozhodnutia správnych orgánov lekársky posudok zo dňa 20.05.2013 a komplexný posudok vydaný žalovaným dňa 11.06.2013, ktoré stanovili mieru funkčnej poruchy žalobkyne na 50%. Žalobkyňa sa preto považuje za osobu s ťažkým zdravotným postihnutím.

V posudku zo dňa 20.05.2013 posudkový lekár uviedol, že žalobkyňa sa lieči na úzkostne depresívnu poruchu, sociálnu fóbiu, stavy na odpadnutie, ale podľa psychiatra môže viesť motorové vozidlo aj napriek závratom. K názoru psychiatra o pretrvávajúcom strachu s nemožnosťou kontaktu žalobkyne s viacerými ľuďmi, posudkový lekár uviedol, že je to v rozpore „s tendenciou žalobkyne zamestnať sa ako obchodná zástupkyňa, ktorá musí byť v kontakte s viacerými ľuďmi“. Posudkový lekár dospel k záveru, že žalobkyňa je fyzickou osobou s ťažkým zdravotným postihnutím, nemá praktickú ani úplnú slepotu oboch očí, nie je odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, lebo je schopná premiestniť sa k vozidlu verejnej hromadnej dopravy, nastupovať, udržať sa v ňom počas jazdy, vystupovať z vozidla verejnej hromadnej dopravy, a zvládnuť iné situácie v ňom. Takýto záver posudkového lekára je sporný a nepodložený z dôvodu absencie samotných nálezov psychiatra. Žalovaný mal doplniť dokazovanie za účelom odstránenia rozporov ohľadom zdravotného stavu žalobkyne a mal vykonať posúdenie zdravotného stavu v jej prítomnosti.

Žalovaný náležite nepostupoval v intenciách zákonnej úpravy správneho poriadku a ani v intenciách ustálenej judikatúry ústavného súdu, keď v odôvodneniach svojich rozhodnutí náležite neuviedol svoju správnu úvahu, vychádzajúc zo skutkových zistení, na základe ktorej ustálil svoj právny záver, že žalobkyňa prestala spĺňať zákonné podmienky na kompenzáciu. K zmene zdravotného stavu žalobkyne sa vyjadril iba v odôvodnení rozhodnutia č. UPS/US1/SSVODPC/BEZ/2013/626 zo dňa 24.05.2013, pričom zmenil poradie diagnôz bez miery funkčnej poruchy, avšak toto rozhodnutie bolo zrušené rozsudkom krajského súdu č. k. 11S/126/2013-37 zo dňa 04.12.2013 a v ďalšom konaní, ani v napadnutom rozhodnutí žalovaného, sa zmenou zdravotného stavu spočívajúcom v jeho zlepšení nezaoberal.

Zásadnou okolnosťou pre rozhodnutie žalovaného je zmena rozhodujúcich skutočností, napr. zmena zdravotného stavu žalobkyne od doby priznania parkovacieho preukazu rozhodnutím úradu z 10.08.2010, vychádzajúceho zo zistenia jej odkázanosti na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom. V takomto prípade sa kladú zvýšené nároky na odôvodnenie rozhodnutí z hľadiska preskúmateľnosti a presvedčivosti a je nevyhnutné porovnať zdravotný stav žalobkyne v čase priznania príspevkov s jej súčasným stavom. Taktiež je potrebné identifikovať konkrétne pozitívne zmeny jej zdravotného stavu odôvodňujúce odňatie parkovacieho preukazu, prípadne záver, že parkovací preukaz bol vyhotovený neprávom. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia žalovaného takéto porovnanie neobsahuje, trpí preto vadou nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov, podmieňujúcou naplnenie zákonného dôvodu pre jeho zrušenie v zmysle § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p.

Pokiaľ správne orgány dospeli k záveru, že u žalobkyne došlo k zlepšeniu (zmene) jej zdravotného stavu v porovnaní s rokom 2010, kedy jej bol na základe komplexného posudku zo dňa 10.08.2010 vydaný parkovací preukaz, mali vo svojich rozhodnutiach taký záver riadne a presvedčivo odôvodniť. Ak posudkoví lekári dospeli k záveru, že žalobkyňa nie je odkázaná na individuálnu prepravu, považujúc za

sporné vyjadrenie ošetrojúceho lekára žalobkyne (psychiatra) o pretrvávajúcom strachu a nemožnosti kontaktu s viacerými ľuďmi, v takom prípade nemožno hovoriť o zhodných záveroch odborných lekárov so závermi posudkových lekárov a je potrebné zvážiť predvolanie žalobkyne, prípadne vykonať potrebné dokazovanie na odstránenie pochybností.

Napadnuté rozhodnutie žalovaného odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené považoval za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a nedostatočne zistený skutočný stav. Odvolací súd preto podľa § 250ja ods. 3 veta prvá O.s.p. rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Úlohou žalovaného v ďalšom konaní bude opätovne rozhodnúť na základe úplného administratívneho spisu, pričom závery, ku ktorým takto dospeje, aj riadne a zrozumiteľne odôvodní a vysporiada sa s námietkami žalobkyne.

O náhrade trov prvostupňového a odvolacieho konania rozhodol súd v súlade s § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1, ods. 2 v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. a úspešnej žalobkyňi ich náhradu priznal vo výške 518,76 eur za tri úkony právnej služby: prevzatie veci a príprava zastúpenia, podanie žaloby zo dňa 06.06.2014 - 2x 134 eur a 2x 8,04 eur za režijný paušál; písomné odvolanie proti rozsudku zo dňa 11.03.2015 - 1x 139,83 eur a 1x 8,39 eur za režijný paušál podľa § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. plus 20% DPH. Priznanú náhradu je žalovaný povinný zaplatiť právnemu zástupcovi žalobkyne (§ 149 ods. 1 O.s.p.). Súd nepriznal odmenu za odpoveď na výzvu súdu, či žalobkyňa súhlasí s rozhodnutím veci bez nariadenia pojednávania a za vyčíslenie trov konania, keďže týmto úkonom nemožno rozumieť úkon vo veci samej.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.